

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3147/2023
26.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., против туженог ТПВ „Шумадија“, д.о.о. Крагујевац, чији је пуномоћник Далиборка Марковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3529/22 од 27.04.2023. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3529/22 од 27.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 125/22 од 07.04.2022. године, усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог број ../2019 од 12.08.2019. године, као незаконито, обавезан тужени да тужиоца позове на рад и распореди на одговарајуће послове и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 Гж1 3529/22 од 27.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...18/20 и 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски пази по службеној дужности. Ревизијом се указује да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, како се због ове повреде одредаба парничног поступка ревизија сходно одредби члана 407. став 1. ЗПП, не може изјавити то ови наводи нису цењени.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 02.09.2014. године на неодређено време на пословима Анексом уговора о раду од 17.05.2019. године, са почетком примене од 01.06.2019. године, тужилац је распоређен на радно место Правилником о организацији и систематизацији послова туженог од 14.12.2018. године, систематизовано је радно место ..., ... и ..., и одлучено је да ће ступити на снагу даном доношења а да ће се примењивати од 01.01.2019. године. Одлуком туженог од 25.07.2019. године извршена је измена Правилника од 14.12.2018. године, тако што је тачком I предвиђено да се гасе радна места производни радник III и ... и одлучено да ће ступити на снагу даном доношења, а да ће се примењивати почев од 12.08.2019. године. Наведени општи акти туженог не садрже број извршилаца на радним местима која се гасе, а на радном месту ... било је четири радника. Решењем туженог од 12.08.2019. године, тужиоцу је отказан уговор о раду закључен 02.09.2014. године са припадајућим анексом на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, због престанка потребе за обављањем послова на радном месту ..., који је запослени обављао на дан доношења тог решења услед организационих промена. У образложењу оспореног решења је наведено да услед смањења захтева купаца за производима који су узроковали ангажовање запослених на мање захтевном раду у производњи, као и у циљу боље и рационалније организације рада, долази до трајног укидања послова које обављају запослени распоређени на радним местима производни радник III и ... и из тих разлога, јер престаје потреба за обављањем послова на наведеним радним местима, долази до промене организације туженог, тако што се у систематизацији гасе радна места производни радник и Тужиоцу је плаћена отпремнина од 289.271,95 динара. Тужилац је од 01.06.2019. године до доношења решења о отказу уговора о раду 12.08.2019. године, распоређен на рад у магацину у коме није било посла, и није добијао конкретне радне задатке, помагао је колегама на одржавању. Магацин је након доношења оспореног решења затворен а радни налог који је тужилац добио од доношења анекса уговора о раду био је да коси траву тримером у површини од 20 до 30 ари, који није могао да обави јер је имао операцију тетива на обе шаке. Наведени послови нису били у опису његовог радног места.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је оспорено решење о отказу уговора о раду незаконито јер не садржи оправдане разлоге због којих је баш тужилац од четири запослена на истим пословима проглашен за запосленог за чијим радом је престала потреба, као и због тога што Правилник о организацији и систематизацији послова туженог од 14.12.2018. године и Одлука туженог од 25.07.2019. године којом се гаси радно место ... и производног радника нису били објављени на огласној табли туженог, па је тужбени захтев усвојен поништено решење о отказу уговора о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

Побијаном пресудом је потврђена првостепена пресуда јер је одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, прописано да се отказ по основу престанка потребе за радом запосленог може дати само ако је услед технолошких, економских или организационих промена престала потреба за обављањем одређеног посла и ако је дошло до смањења обима посла, те да је сврха технолошког вишка у смислу наведене норме отпуштање запослених због боље организације услед економских промена. Злоупотреба права постоји када послодавац у поступку давања отказа применом отказног разлога прописаног наведеном одредбом испоштује форму прописану чланом 185. став 1. истог закона, али не и суштину употребљеног отказног разлога, како је то учињено у конкретном случају, а због тога што образложење оспореног решења не садржи оправдане разлоге због којих је тужилац од четири запослена на истим

пословима проглашен за радника за чијим радом је престала потреба, док су остали распоређени на друге послове, те због тога што Правилник о оргнаизацији и систематизацији послова туженог од 14.12.2018. године и одлука директора туженог од 25.07.2019. године, којом је измењен наведени Правилник нису објављени на огласној табли туженог. Општи акт који није објављен сходно одредби члана 196. став 1. Устава РС не може производити правно дејство и не може бити основ за доношење појединачних аката, дакле ни решења о отказу уговора о раду, јер се ради о одлуци која због необјављивања није ни ступила на правну снагу.

По оцени Врховног суда, нижестепене пресуде су донете на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања на које је правилно примењено материјално право – цитиране одредбе Закона о раду, те су нижестепени судови из разлога који су изложени правилно оценили да је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито.

У ревизији се понављају наводи жалбе које је другостепени суд ценио и за своју одлуку дао образложење које у свему прихвата и Врховни суд због чега по оцени Врховног суда, нема потребе да се ти разлози детаљно образлажу.

На основу изложеног, применом одредаба члана 414. став 1. и 2. ЗПП, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић